

103. I låga ryttartorpet

1. I låga ryttartorpet vid höga Hunneberg,
där satt ensam kvinna, som snö var kindens färg
Och tåren föll på linnen för varje tum hon spann
och sorgset uti spisen den råa veden brann
2. Med trasig förklädssnibb hon en tår ur ögat tog
"Visst är det tio år se'n min Ola från mig drog
Bort i den polska fejden, men ej ett enda ord
jag har hört av honom sedan - visst ligger han i jord!
3. Visst är han från mig tagen med kulor och med järn
och borta är min glädje, min stolthet och mitt värn
Och gossen, som vi hade, när han for hemifrån,
den haver Herren tagit - ack jag väl gråta må
4. Att sitta övergiven år ut och in som jag,
det är att långsamt provas av ödets hårda slag
Jag redan är förgråten och bruten är min kraft
och liten är den glädje, som jag av livet haft
5. Ett år vi levat samman, blott ett, när kriget kom,
och uti evig ängslan min glädje byttes om
Var natt i mina drömmar han blodig för mig stod ,
och sedan dog den lille - då svek allt mitt mod
6. Dock höll jag modet uppe i flera vintrar än,
jag tänkte att jag skulle få återse inin vän
Det talades om segrar, som unge kungen vann,
att freden skulle komma, så tänkte jag ibland
7. Men freden kom dock aldrig, ej hälsning eller bud
Kanhända att han lever och har mig glömt, o Gud!
Den tanken var mig bittrast och outsägelig -
Om bergen ville rasa och falla över mig!"

8. Så kvad den arma Elin en bister vinterkväll
och såg sig om bedrövad uti sitt lugna tjäll
Då hördes steg därute, hon knappt sig resa hann,
förrän i stugan trädde en ståtlig riddersman

9. "God afton", så han sade, »god afton och Guds fred
Jag kommer ifrån kriget och från den rätta led
Och tröttnat har min gångare. I lånar mig väl hus
och låter mig få vara hos Er till dagens ljus?»

10. Förvånad hörde Elin den granne herrens ord:
"Jag är en fattig kvinna och ensam på var jord
Har ingenting att bjuda en så förnämer gäst»
"Behöves icke heller, blott foder åt min häst"

11. »Jag foder har tillräckligt, sen vargen rev min ko
En sådan ståtlig herre om ont jag ej kan tro -
Och vågar därför bjuda Ers nåd att sitta ner,
mens jag går ut en vändning och efter hästen ser»

12. Bliv kvar min goda kvinna, det har jag redan gjort,
ty utan lov en krigsman tar för sig på var ort»
»Ni kommer då från kriget?" bröt Elin häftigt ut
"Det gör jag - raka vägen! Nu är det äntligt slut

13. Om annat låt oss tala, jag är på kriget mätt
Här har Ni ganska trevligt, här är så fint och nätt
och själv i bästa åren, det synes att Ni är
Hur kommuner det att ensam Ni så vill sitta här?»

14. »Det är väl Herrens vilja, hans lag, men icke min,
ty hårt jag blivit prövad, men trofast är mitt. sinn
Min man gått ut i kriget och säkert är han död
Jag har ej hört det minsta av honom i min nöd"

15. »Man bör ej tro det värsta", var riddersmannens svar
»Ty har han även fallit, så finns det minnen kvar
En kvinna är väl evigt ej bunden av sin ed,
bör nog på annat gifte sig göra klart besked»

16. »För Guds skull, käre herre, nej tala inte så
Min Olle vill jag trogen igenom livet gå"
»Men om sin egen trohet mot Eder Olle bröt?»
"Så vill jag dö, min herre!» - och rösten Elin tröt

17. »Gråt ej!» sad' riddersmapnen med en förändrad ton,
»Stor tjänst han har förrättat vid Liliehööks skvadron
Som ryttare benämndes och kallades han Lod,
den karlen vill jag minnas, det var en man med mod"

18. »På mina knän jag beder välsignade Ers nåd,
vet Ni om honom mera?» - »Ack ja, ett tappert dåd,
som uti Sveriges hävder kanhända får ett rum
Han räddade sin konung i träffningen vid Stuhm»

19. "Förvissad jag mig känner och vet att det är så» -
En blick sågs därvid lysa i Elins ögon blå -
»Ja, har han räddat kungen, då höves mig ej gråt
Han har mig varit trogen - min Olle, mig förlåt!»

20. "Det gör han av allt hjärta», skrek riddersmannen bård
och slöt den ädla kvinnan intill sitt bröst av stål
»Du är en ärlig kvinna och åt mig alltför god,
fast av din Ola blivit- ryttmästar Silverlod»